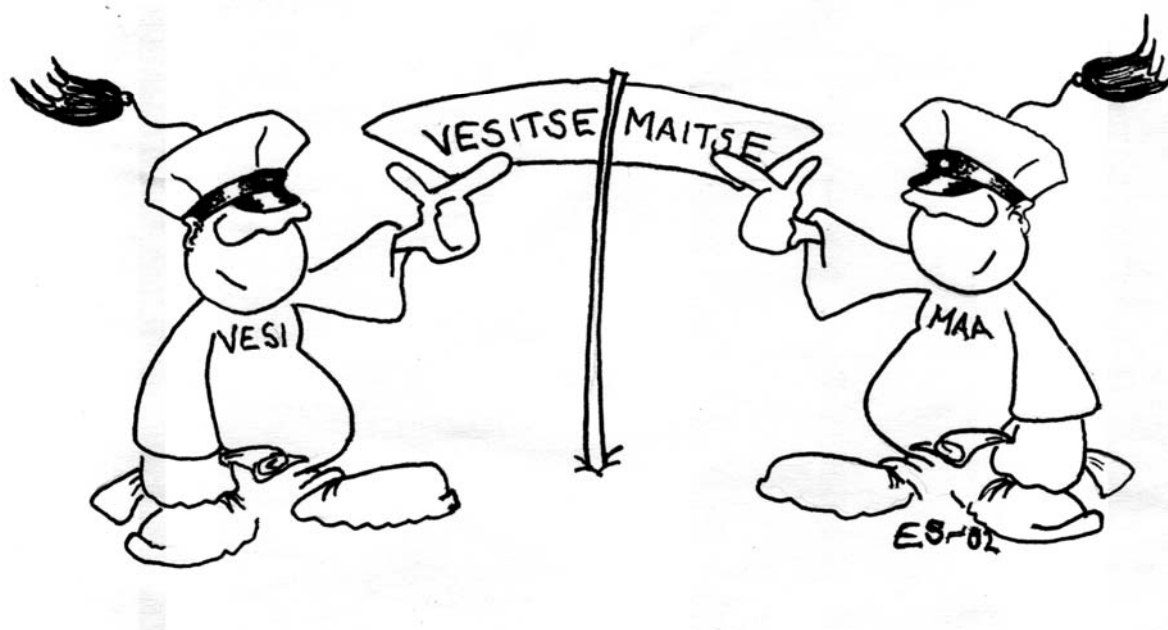

Akvan ja MVR-kerhon Keski-Euroopan ekskursion 1.-8.9.2002

ALKUSANAT

Oli syksy 2001. Vietimme pimeitä myrskyisiä iltoja Dipolin lämmössä haaveillen matkoista. Joku oli keksinyt, että MVR-kerhon ja Akvan tulisi lähteä yhdessä ulkomaille. Alkuinnostus oli valtava. Talven mittaan kokoontuimme useisiin suunnittelukokouksiin, joissa ravintola Cantinan tila kävi välillä ahtaaksi.¹ Kahden kerhon voimin pähkäilimme valloituksemme kohdetta ja keräsimme tietoja useasta vaihtoehdosta. Pohdinnan alla olivat rajanaapureidemme lisäksi muun muassa Espanja, Portugali ja Islanti. Jostain syystä joulun jälkeen kohdekamppailun voitti Unkari-Slovenia-Italia -yhdistelmä. Hinta ja viehättävyys lienee olleet ratkaisevia kriteerejä. Lähtijöiden määrä rajoitettiin 25:een ja ilmoittautumislista täyttyi muutamassa minuutissa. Järjestelyvastuun matkoista ja majoituksista otti Piia, joka joutuikin koville pelaten eri matkatoimistojen ja junayhtiöiden kanssa. Yösjän löytäminen isolle porukalle ja oikean junan valitseminen epäselvien ja joskus väärienkin tietojen perusteella osoittautui enemmän kuin haastavaksi projektiksi.

Matkakassaa kartutettiin keväällä tekemällä talkootöitä. Budjetti tarkentui, kun reitti ja kohteet selkiytyivät. Ymmärtäviä sponsoreita löysimme kesähuumalla ja se varmisti reissumme onnistumisen. Kesäkuussa kokosimme myös tiimihenkeä Otaniemen rannassa grillaten herkkuja iltauringossa. Toinen kesäkoontuminen pidettiin RILin toimiston klubihuoneella, jossa jaettiin ”työnakkeja” ja nostattiin tunnelmaa. Helsingin terrassitkin saivat kuulla matkasuunnitelmistamme.

Kontaktien saaminen yli rajojen osoittautui melko vaikeaksi. Italian vesi-instituutilta saatiin virallinen kutsu yli kymmenen lähetetyn sähköpostin, useiden soittoyritysten ja muutaman faksailun jälkeen. Sloveniaan emme onnistuneet löytämään hyvää kanavaa, joten sinne luola-ekskursio piti hoitaa ominpäin. Unkariin oli hyvät suhteet korkeakoululta.

Sponsorit saivat logonsa sinisiin T-paitoihimme. Selässä oli kaksi olentoa, jotka kuvasivat täydellisesti eräitä Euroopassa hortoilevia maa- ja vesitekkareita.

Seutulassa tavattiin kymmenen kuukauden odotuksen jälkeen ensimmäisenä päivänä syyskuuta nolla kaksi.

¹ Laittoivat sisutuksen siellä sittemmin uusiksi.

EUROOPPAA RISTIIN RASTIIN

Iloinen excuporukkamme kokoontui puolenpäivän aikaan Helsinki-Vantaan kentälle täynnä intoa ja odotusta tulevasta viikosta. Matkanjohtaja jakoi meille liput ja valtavan määrän esitteitä tulevista kohdekaupungeista. Samalla me kaikki saimme virallisen excupaidan. Lähdimme kohti Eurooppaa rinta rottingilla ja taisivat muutamat juhlistaa loman alkamista jopa koneen ilmaisella drinkkitarjoilulla. En minä, mutta pojat!☺

Lensimme Budapestiin Kööpenhaminan kautta, tosin osa porukasta innostui lentämisestä niin, että kävi lisäksi välilaskeutumassa Varsovassa. Mutta kaikki pääsivät lopulta ehjinä perille, mitä juhlistimme paikallisessa ravintolassa yhteisen illallisen merkeissä. Ravintola oli nimeltään Fatál ja annokset olivat kooltaan varmasti suunniteltu nälkäisille sotilaille. Olivat nimittäin melkoisia. Osa porukasta suuntasi vielä Zöld Pardonin ulkoilmaklubille jammailemaan ja loput turvallisesti hostelliin lakanoiden väliin. Nämä loputkin pääsivät tunnelmiin jos jonkin laisiin, kun juhlijat palailivat ja etsiskelivät makuusijojaan. Jaken spekuloinneista huolimatta kaikille taisi lopulta löytyä nukkuma-tilaa.² Eikä aamulla sitten katsottu, että kuka maksaa ja mitä, koska SE ei aamulla tuntunut enää niin tärkeälle.

EKSKUPÄIVÄ UNKARISSA

Maanantainen Unkarin pääkaupunki otti meidät vastaan aurinkoisena. Aamupalan lennosta syötyämme lähdimme klo 7 aikaan bussilla kohti Budapestin lähimaaseutua pääkaupungin asukkaiden valmistautuessa päivän koitoksiin. Bussikuskimme suuntasi menopelimme joenrantatietä pitkin tasaisesti kohti seikkailuja ja näimme matkalla paria viikkoa aiemmin tulvi-neen Tonavan jäljet kaikkialla ympärillämme. Puiden harmaat rungot ja lehdet entisen vedenpinnan alapuolella saivat tajuamaan veden voiman. Joka puolella näkyi myös hiekkasäkkilinjoja, joiden avulla taistelua ihminen vastaan luonto oli käyty ensinmainitun tappioksi.

Päivän ensimmäinen tutustumiskohde oli Eszergomin basilika, joka oli vaikuttava koko ko-meudessaan katolisten kirkkojen tuttuun tyyliin. Kupoleista avatui mahtava näköala aina Slovakiaan asti. Kierreportaita oli paljon, joten alastultuamme surrasimme hetken ympeyrää.

Toiseksi paikalliset oppaamme opiskelijakollegamme Sándor ja Johanna johdattelivat meidät Visegradin linnaan, joka oli joskus ammoisina aikoina ollut varmasti vaikea valloittaa. Lin-nassa tutustuimme sen aikaisiin asuihin, tapoihin ja jopa kidutusvälineisiin. Mietimme mo-nimutkaisia koneita ihmetellessämme myös, että olikohan sen aikaisissa korkeakouluissa oma kidutustekniikan osasto.

² Nukuimme kahdessa suuressa makuusalissa, jossa yhteishenki pysyi korkealla, kun jokainen öisiltä reissuil-taan palatessaan muisti muistuttaa toisia palaamisestaan.

Söimme maittavan lounaan paikallisessa keilahallissa ja suuntasimme kolmanteen kohteeseemme, joka oli pieni idyllinen Szentendren kylä. Siellä kiertelimme, teimme ostoksia ja otimme oluet. Virallinen ryhmäkuvaus suoritettiin myös Tonavakaunoisen rannalla. Kuskimme oli myös päättänyt laskutuksen tapahtuvan tässä kylässä, jotta hänen neuvotteluasemansa olisivat paremmat kuin joukkoliikenneyhteyksien Budapestissa. Lopulta pääsimme yhteisymmärrykseen.

Maaseutukierroksemme päättyi takaisin Budapestiin, jossa pääsimme tutustumaan Lemminkäisen tytäryhtiön International Construction Managementin toimintaan. Lemcon Networksin Tapani Vauhkonen ja ICM:n Heikki Orpna kertoivat ICM:n Unkariin tulon vaiheet ja vaikeudet. Unkarilainen elämäntapa ja yhteiskunta eroaa monella tavalla suomalaisesta ja se on antanut oman värinsä toimintaan. Yhtiö on kuitenkin ottanut paikkansa Unkarissa ja asiakaina on suurimmaksi osakseen suomalaisia mutta myös muunmaalaisia yrityksiä.

Kalvoesitysten jälkeen siirryimme läheiseen ravintolaan, jossa vieraamme toivoivat meiltä paljon teekkarilauluja. Saivat mitä halusivat ja loppuilta olikin oikein mukava ja laulun-tyteinen unicumieinen.

BUDAPESTIN KIERTOKÄVELY JA JÄNNITYSTÄ JUNAMATKALLA

Excun kolmas päivä valkeni aurinkoisena. Aamun viileähkö ilma muuttui iltapäivällä lähes Suomen kesää vastaaviin lämpötiloihin. Innokkaimmat tekivät jo lähtöä kohti Budapestin nähtävyyksiä jo siihen aikaan, kun viimeiset, edellisen illan excun pitemmän kaavan kautta vetäneet, vielä etsivät sänkyään. Suurin osa excuilijoista suuntasi kävelynsä aluksi kohti Tonavan rannoilta kohoavan mäen päällä sijaitsevaa linnaa ja sen ympärillä levittäytyvää vanhaa kaupunkia. Linnasta aukeavaa näkymää Budapestin kaupungin yli ihailtiin vähintäänkin tuhannen muun turistin seassa, joukosta pätkäkään erottumatta. Toisten maistellessa jäätelöannoksia katukahviloissa, uskaltautuivat jotkut paikallisen käsityömarkkinoiden kojujen se-

kaan. Yllättäen vain naispuoliset shoppailijat onnistuivat löytämään markkinoilta tuliaisia kotiin vietäväksi, tosin tietysti vain itselleen. Huhuja liikkui myös siitä, että joku olisi tutustunut paikallisten kylpylöiden tasoon. Tonavan leveydeksi kaupungin keskustan tuntumassa mitattiin 293 metriä. Päivän liikennetekniikan opetuksesta vastasi eräs naispuolisista tieteenharjoittajista: ”Suojatien yli ei pääse, jos ei mene”. Tästä uudesta tiedosta hämmentyneenä excuulijat levittäytyivät puolen päivän jälkeen syömään Budapestin keskustan monenkirjaviin ravintoloihin.

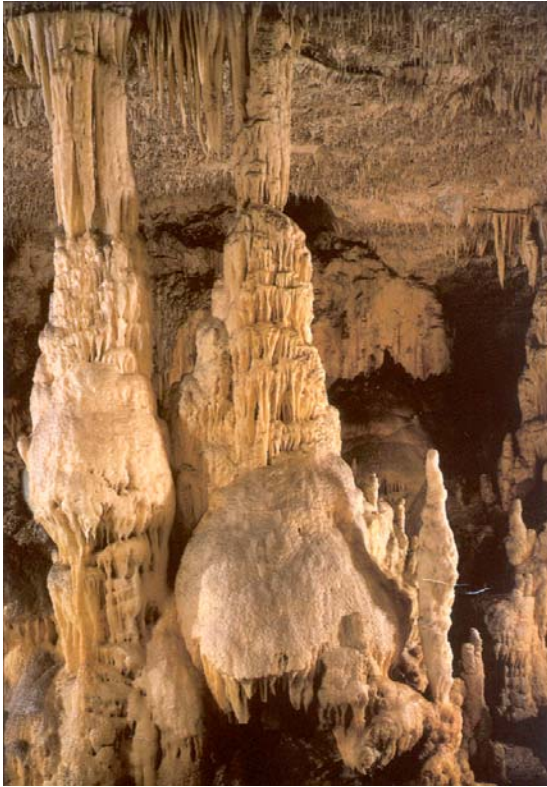
Alkuillasta alkoi matka kohti excun toista valtiota, Sloveniaa. Kaupunkiin levittäytyneet excuulijat löysivät kaikki ajoissa tiensä oikealle rautatieasemalle. Alkumatka kului rattoisasti maisemia katsellen. Balatonjärven vedenpinta näytti olevan selvästi normaalia korkeammalla kesän sateiden takia. Alunperin rannalle oletettavasti sijoitetut penkit ja liukumäet sijaitsivat vähintään sadan metrin päässä rannasta osittain veden alle peittyneenä. Jännitystä junamatkan tarjosi paikallisten lipuntarkastajien väite, etteivät excuporukan Suomesta ostamat junaliput olleet oikealle reitille. Porukalle tarjottiin joko suurehkon lisämaksun maksamista tai seuraavalle juna-asemalle jäämistä. Yhteistuumin kummastakin vaihtoehdosta kieltäydyttiin ja lopulta saatuaamme yhteyden paikalliseen rautatieyhtiön kansainväliseen siipeen

asia saatiin sovittua ja ilman lisämaksuja matka jatkui kohti Unkarin ja Kroatian rajaa, joka ylitettiin jo illan käännyttyä yön puolelle. Slovenian puolelle pääsimme muutama tunnin myöhemmin ja heräsimme taas passien tarkastukseen.

Ljubljanaan saavuimme kolmen aikaan aamuyöllä paikallisten taksikuskien riemuksi. Hotellin pimeällä parkkipaikalla vaihdoimme passit avainkortteihin ja pääsimme jatkamaan junassa alkaneita unia. Rankasta yöstä huolimatta olimme reippaina heti ysin jälkeen pystyssä. Osa porukasta lähti junailemaan kohti Postojnan tippukiviluolia (50 km Ljubljana) ja osa jäi tutustumaan Ljubljanaan muutamana pienempänä joukkiona.

TIPPUU.. EI TIPU

Aamupalan jämät räöpittyämme³ oli edessä ensimmäinen haaste: päästä hotellista keskustaan julkisilla kulkuneuvoilla apuna kartta, jossa ei ollut kadunnimiä. Turistin tuurilla ehdimme suunniteltuun junaan, vaikkei kellään ollut mitään visiota kaupungista. Ystävälliset paikalliset ihmiset tekivät kuitenkin mahdolliseksi tiukaksi suunnitellun aikataulun toteutumisen – saimme neuvojen lisäksi oppaita ihan perille asti. Kädestä pitäen eivät sentään saattaneet, mikä tosin olisi varmaan estänyt turhat puuta päin kävelyt ja silmälasien murskaantumiset.

Luolien sisuksiin matkattiin "linnanmäki-junilla", ja tunnelit olivat sen verran ahtaita, ettei kannattanut turhia kurkotella. Puolentoista tunnin kävelykierroksen aikana opas jutteli mukavia ja kertoi asiaakin. Tämä 20 km pitkä luolaverkosto oli syntynyt miljoonien vuosien kuluessa maanalaisen joen kulluttaessa haurasta kalkkikiveä. Kemialliset sidokset pilareissa olivat niin voimakkaita, että spaletin ohuista tikkuakaan ei saanut murrettua. Metalliyhdistet saivat valkoiset kalkkipilarit hohtamaan upeissa sävyissä. Luolassa asui myös erikoinen alkukantainen ihmislisko, joka oli täysin sokea. Lämpötila maan alla oli vain viisi astetta ympäri vuoden. Luolien komeus jäi lähtemättömästi mieleen. Luontoäidin kädenjälki kyllä voittaa kirkot ja palatsit. Sotien aikana venäläiset vankikarkurit olivat myöskin lymyilleet luolissa, mutta nyt siellä vieraili turisteja eri puolilta maapalloa.

Paikallinen ravintola tarjosi hyvän ruoan lisäksi ammatillisia hämmästyksen kohteita - vessanveto toimi vain pönttöä osoittamalla! Lisäksi mieleen jäi tarjoilijan huolehtivainen käytös tyttösten tilatessa slovenialaista yrttiviinaa "Have you tasted before? Be careful, it's very strong!"

Paluu Ljubljanaan ei sitten ollutkaan yhtä jouheva kuin sieltä lähtö. Sähköt katkesivat ukkosen takia ja junat seisoivat tunnin verran. Ravintolavaunullisessa junassa ei ollut muuta valittavaa kuin maisemat: ympärillä olisi ollut mahtavat vuorijonot, mutta pysäkillä seisottiin kahden ruman rakennuksen välissä.

Kaupunkiin jäänyt pienempi porukka olivat kolonneet kävellen lähes koko Ljubljanan läpi ja löytäneet vielä virkistykseksi suomalaisen saunankin.

³ Aamiaista ei ollut tässä hostellissa mitoitettu vuodepaikkojen suhteessa tai sitten pohjoismaalainen aamunälkä oli henkilökunnalle täysin tuntematon nälkä.

Tämän pimeän kesäyön vietimme kaupungilla tutustuen keskustan baarielämään, toiset pidemmän, toiset lyhyemmän kaavan mukaan. Taksimatkan hinta hotellille vaihteli 500 rämpylästä 1000 rämpylään – kyllä meitä turisteja on helppo huijata!

Ravintoloissa laskut tuotiin aina pöytäkohtaisesti, oli pöydässä sitten kaksi tai kaksikymmentä ihmistä. Paikallisen valuutan ulkonäkö tuli siis jo päivässä hyvin tutuksi, kun joka kuppilassa koottiin kolehtia ja vaihdeltiin rahoja porukan kesken sopiviksi.

TARKASTELUSSA LJUBLJANA. CHE BOCCE!

Hyvin nukutun yön jälkeen oli ilo nousta ajoissa, jolloin aamiaispöydän valikoima oli vielä runsas (toisin kuin eilen). Matkustimme bussilla asemalle maksaen keltaisella kirppupelin lätkällä.⁴ Tavarat säilöön ja kiertelemään kaunista pikkukaupunkia.

Linnavuori oli katsastamatta, joten lähdimme kiipeämään sinne. Mutkittelevan polun varrella oli ainakin tusina kissaa, joiden seuraaminen sai unohtamaan jalkojen valituksen. Välillä lehvästön seasta aukeni huikaiseva näköala kaupunkiin.

Linnassa historian hämärässä oli tapettu lohikäärme (dragoni). Nyt siellä näytti olevan enemmän uutta kuin vanhaa. Rakennelmia oli tuettu julman näköisesti. Sisäpihan tason alla oleva rakennelma oli kuin monikerroksinen parkkihalli liian tiheässä olevin pilarein. Muureilta ja tornista aukenivat sitten kauniimmat näkymät yli Ljubljanan kaupungin. Tornissa pääsimme sukeltamaan vielä kaupungin historiaan, kun katselimme multimediaesitystä trendikkäät lasit silmillä ja luurit korvilla. Ljubljana oli tullut Slovenian pääkaupungiksi 1908, johon asti maa kuului Itävalta-Unkariin. Napoleon oli järjestellyt rajoja tuolloin uudestaan ja perustanut Sloveniasta, Dalmatiasta ja osasta Kroatiaa Illyrian provinssin. Slovenia itsenäistyi kokonaan vuonna 1991, jolloin Jugoslavia alkoi hajota veristen taistelujen seurattuna. Slovenia selvisi sodasta onnekkaasti vain kymmenellä taistelupäivällä.

Linnakierroksella iskenyt valtava nälkä pakotti meidät turvautumaan turistien possujunaan päästäksemme nopeasti ja vaivatta takaisin keskustaan. Aivan kaikki iskujoukostamme eivät tosin olleet vilpittömän innostuneita tästä lapsuuden ja Linnanmäen mieleentuovasta elämyk-

⁴ Bussiliput olivat kivoja keltaisia muovipoletteja. Harmi, kun ei osunut kirppupelinappuloita mukaan!

sestä. Lounaalla italialaisedustuksemme sai jo päivän toisen kolauksen joutuessaan syömään pizzeria kotimaansa ulkopuolella. Muille ei maistunut mykistävän hyvin, vaikkeivät pizzat kuulemma olleetkaan lähelläkään Oikeita Italialaisia Pizzoja. Turistin lokoisa olo jatkui jäätelöbaarissa jälkkärillä.

Keskustassa joen varressa huokailimme ja filmasimme kaupungin kauneutta ja lipitimme limppaa. Kapeilla kujilla vilahteli tuttuja naamoja yhtenä. Lounaan tai jäätelön nautiskelijoita oli terassit pullollaan. Kun viimeiset kortit saatiin kirjoitettua, oli aika lähteä kauppaan junaeväitä hankkimaan.

Ennen neljää kokoonnuimme rautatieasemalle. Kaikki olivat tallella ja siirryimme laiturille. Jaahas, juna olisi tunnin myöhässä. Eihän se mitään kunhan ehditään hostelliin ajoissa.

Junassa pelattiin korttia ja laulettiin ja naurettiin. Ehdittiinpä jopa lukea matkaoppaita. Oluen hinta nousi siirryttyämme EU:n puolelle. Juna sai aikatauluaan kiinni, joten olimme Venetsiassa vähän vähemmän myöhässä.

Kiiruhdimme rantaan ja hyppäsimme vaporettoon eli yhteysalukseen. Ilmeisesti joku oli ehtinyt havaita sen olevan oikea linja ja oikeaan suuntaan menossa. Lippujen hankkimiseen ei ollut aikaa. Se kyllä hoitui matkan aikana ja maksoi enemmän kuin seutulippu. Kerkesimme ajoissa hostelliimme, jossa vallitsi rippikoululeiriä tiukempi kuri.⁵ Pientä mekastamista muiden asukkien harmiksi ja unta kuuluu notkosängyissä.

⁵ Hostelliamme emme voi suositella pitkään ulkona viihtyvälle ”hanimuun”-parille, sillä keskiaikaiseen tyyliin ovet lukitaan klo 23.30, jonka jälkeen tytöt ja pojat ajetaan omille puolilleen taloa ja edes keskustelu ala-aulassa ei ole sallittua.

KAIKKI JOUKOLLA VENETSIAA PELASTAMAAN..

Aikaisin perjantaiamuna excu-porukkamme suuntasi nenänsä kohti Padovaa tutustumaan Venetsian pelastamissuunnitelmiin. Matka taittui vaporetolla ja junalla. Kaikki eivät kuitenkaan olleet yhtä nopeita aamuvarkaisella, ja yksi meistä sai jäädä asemalle ihmettelemään, kun juna jo puksutti kohti Padovaa.

Padovassa sijaitsee Voltabarozzon hydraulisten mallien kokeellinen keskus. Keskus on Italian valtion omistama ja sen korkein päättävä elin on Italian valtion yhdyskunta- ja liikenne-ministeriö.

Keskuksen tarkoituksena on löytää ratkaisuja Venetsian kaupungin suojelemiseksi mm. tulvavesiltä, mereltä tulevilta myrskyiltä sekä ympäristöongelmilta. Esimerkiksi Venetsian jätevesistä lasketaan 30 % sellaisenaan veteen, koska osaan kaupungin vanhoista rakennuksista on mahdotonta rakentaa toimivaa jätehuoltoa.

Aluksi pääsuunnittelija herra Roselli esitteli meille tietokoneella tehtyjä 3D-malleja Venetsian alueen vesien virtauksista sekä erilaisia malleja padoista ja tukirakenteista, joita on suunniteltu tehtäväksi ja osittain jo toteutettu.

Keskuksen johtaja herra Pozzato kertoi meille yleisesti paikan toiminnasta ja organisaatiosta. Lisäksi hän esitteli meille lyhyesti, mitä muuta toimintaa keskuksessa Venetsian tutkimisen lisäksi. Parituntisen esityksen jälkeen mieltämme virkistettiin italialaisilla leivonnaisilla ja kahvilla sekä saimme samassa yhteydessä haastatella molempia herroja mieltämme askarruttamaan jääneistä asioista.

Rentouttavan kahvittelun ja suussasulavien pikkuleivonnaisten jälkeen päästiin teoriasta käytäntöön. Mielenkiintoisin malli esitettiin laguunin suulle rakennettavista kolmesta padosta. Meidät opastettiin varsinaiselle tutkimusalueelle, jossa valmisteltiinkin erästä padon kestävyttä tutkivaa koetta. Utelias joukkueemme tungeksi vesialtaan ääreen nähdäkseen padosta rakennetun pienoismallin, jonka koko oli kymmenesosa alkuperäisestä. Tulevaisuudessa Venetsiaa nousuvedeltä suojaavat padot koostuvat ontoista lamelleista, jotka lepäävät normaali-

na aikana meren pohjassa vedellä täytettyinä. Myrskyn tullessa pato nostettaisiin lamelleitain ylös siten, että lamellin sisällä olevaan tilaan pumpataan ilmaa joka syrjäyttää veden ja lamellin toinen pää nousee kellumaan veden pinnalle.

Suunnitellun padon yksittäisen lamellin leveys tulisi olemaan 20 metriä ja korkeus vaihtelisi 15 ja 25 metrin välillä. Lamellien välinen etäisyys on seitsemän senttimetriä. Kokeen valmistelu sujui hitaasti, mutta varsinainen testi oli ohi miltei silmänräpäyksessä. Kokeessa mitattiin, kuinka lamellit liikkuvat toistensa suhteen paineiskun (nousuveden) tullessa ja kuinka paljon vettä pääsee padon ohi erilaisilla. Kokeen jälkeen kuljimme koekeskuksen pihan poikki toiseen tutkimushalliin. Matkalla meille esiteltiin toinen, 1:30 rakennettu, padon malli. Koekeskuksen pihalle oli rakennettu kymmenien neliömetrien kokoisia pienoismallialueita, joilla voitiin havainnollistaa veden virtausta. Onneksemme altaat olivat sillä hetkellä tyhjillään ja säilyimme kuivin jaloin.

Tutkimushallissa meitä odotti yllätys. Valtaavan hallin lattiaan täytti betonista valettu Venetsian pienoismalli. Rakennelman leveysmittakaava oli 1:250 ja korkeuden mittakaava 1:20. Pienoismalli oli rakennettu jo 70-luvulla ja sen avulla voitiin tutkia veden virtausta ja maa-aineksen kerääntymistä kanaaleissa. Tottahan toki satunnaiset matkailijat halusivat koekeskusierroksen päätteeksi kuvauttaa itsensä 70-luvun Venetsiassa ja vieläpä useammalla kameralla! Kuvasession jälkeen oli aika muistaa isäntiämme pienillä suomentuliaisilla ennen kuin suuntasimme takaisin Padovan keskustaan tutustuaksemme Italian kulinaristisiin ihmeisiin.

Pienen odottelun jälkeen saapui keskustaan vievä bussi. Joukkomme oli kasvanut yhdellä, nimittäin Ari Jolma vesitalouden laboriosta, liittyi porukkaamme. Isänniltä

olimme jo tiedustelleet sopivia ruokapaikkoja etukäteen ja keskustaan päästyämme suuntasimme nenämme kohti ravintoloita. Joukkomme osoittautui kuitenkin suureksi, joten tulevina diplomi-insinööreinä keksimme ratkaisun pienen miettimisen jälkeen. Päätimme hajaantua porukoihin ja kaikki saivat syödäkseen.

Ruokailun jälkeen sovimme tapaavamme Padovan kirkon edustalla. Osa porukasta kävi tutustumassa nähtävyyteen, osa otti kirkon pihalla aurinkoa. Koska osa joukosta oli käynyt Venetsiassa ennenkin, päättivät he jäädä tutustumaan paremmin Padovan ihmeisiin. Osa päätti jäädä shoppailemaan ja me loput suuntasimme kulkumme kohti juna-asemaa. Matkalla päätimme virkistää kehoa ja mieltä herkullisella italialaisella jäätelöllä, nam.

Takaisin Venetsiaan pääsimme viiden maissa ja sovimme treffit aamulla kadonnan lampaan kanssa rautatieaseman eteen. Turistien määrä oli valtaisa. Opasteita seuraamalla kävimme katsomassa pakolliset nähtävyydet, kuten San Marcon torin sekä Huokausten sillan. Tässä vaiheessa joukkomme oli hajaantunut kukin tahollensa. Pakollisen ja herkullisen iltasyömin-

gin sekä muutaman vielä herkullisemman jäätelön jälkeen suuntasimme takaisin hostellille. Loppu ilta sujui hostellilla kortin peluun ja seurustelun merkeissä.

CANAL GRANDE

Aamu valkeni yhtä kauniina kuin melkein jokaisena aamuna aiemminkin koko reisin ajan. Nautittuamme italialaisen aamiaisen, hillosämpylän ja cappuccinon, nousimme vaporettoon ja suuntasimme kohti San Marcon aukiota. Tämä jokaisen Venetsiaan matkaavan pakollinen vierailukohde alkoi jo varhain aamupäivällä täytyä turisteista. Aukio oli maineensa veroinen, sitä reunustavat upeat rakennukset kuten Dogen palatsi ja Basilica De San Marco. Torin laidoilla olevissa kahviloissa voi myös nauttia todennäköisesti Euroopan kalleimman kahvikupillisen.

Jätimme turistiryhmät oppaineen taaksemme ja suuntasimme rauhallisemmille sivukaduille. Ihasteltuamme aikamme sokkeloisia kujia ja kanavia päätimme syödä lounaan ulkona. Varustautuneina punaviinillä, oliiveilla, oliivileivällä, patongilla sekä juustolla pidimme lounastau-

koa yhdellä kaupungin lukemattomista kävelysilloista.

Iltapäivällä lähdimme San Marcon aukiolta vaporetolla kohti Lidoa. Venetsian laguunin erottaa Adrianmerestä kaksi pitkulaista saarta, joista Lido on lähinnä itse Venetsian pääsaarta. Venetsian vierailumme kanssa samaan aikaan oli Venetsian elokuvajuhlat, ja yksi esityspaikoista oli Lidon saarella. Osalle tämä oli pääsyy saarelle tulemiselle, toisille riitti Adrianmereen avautuvat hiekkarannat. Vesi oli lämmintä ja aurinko paistoi, ja hetkessä kaupunkimatka vaihtui rantalomaksi.

Matkan viimeiselle illalle oli varattu koko ekskursionporukalle pöydät ravintolasta ja ilta sujui rattoisasti pizzan, pastan ja talon punaviinin merkeissä. Hostellille palattiin kuitenkin jo hyvissä ajoin, koska puolet porukasta oli lähdessä jo aamuvarhaisella kohti Suomea.

KOTIIN

Viimeinen yö jäi aamulennolla lähteneille melkoisen lyhyeksi. Herätyskello alkoi piipata tyttöjen osastolla kello 4.20. Olimme pakanneet melkein kaiken tavaran jo edellisenä iltana, joten nyt vain kokosimme loput kamat rinkkoihimme ja hivuttauduimme silmät ristissä respaan. Poikia sai taas kerran odottaa, mutta kiltti respan poika katsoi monitoristaan, että he olivat heränneet...

Lähdimme aamun ensimmäisellä vaporetolla aikataulun mukaisesti 5.05 lipuilemaan kohti bussiasemaa. Bussiin kerkesimme hyvin ja lentokentällä olimme hyvissä ajoin. Lentokentällä sattui ensimmäinen haaveri, sillä Taren ja Ollin Venetsiasta ostama biitsipallo joutui seurueemme "valeronaldon" potkaisemana pääoven vieressä olevaan tilataideteosverkkoon! Siellä se taitaa killua edelleenkin.

Vastoinkäymiset eivät loppuneet vielä siihen, sillä kello kahdeksalta lähtevä koneemme Wieniin oli myöhässä. Syyksi ilmoitettiin "security reasons". Tällä kertaa meissä ei kai ollut vikaa. Väsyneet matkalaiset alkoivat jo hermostua, koska Wienistä Helsinkiin lähtevään lentoon ehtiminen oli kyseenalaista. Hermojamme kiristi myös se, että olimme turhaan heränneet niin aikaisin.

Pääsimme kuitenkin koneeseen tarpeeksi ajoissa ja Wienissä kiisimme lähes valonnopeudella seuraavalle lähtöportille. Loppujen lopuksi selvisi, että seuraava koneemme oli myös hieman myöhässä, joten mikään hengenhätä ei olisi ollutkaan ehtiä siihen. Nyt enää jännitimme rinkkojemme kohtaloa.

Helsinkiin saavuimme vain 20 minuuttia myöhässä ja rinkatkin pulpahtelivat ensimmäisten joukossa matkatavarahihnalle. Kukaan ei jäänyt tullissa kiinni, sillä viinoja ei ehditty Wienissä ostaa.

Olipa kiva päästä kotiin.

LOPUKSI

Kolme viikkoa kotiinpaluun jälkeen mielessä pyörii kirkkaimpana tunnelma, joka seurasi taipaleellamme asemalta toiselle. Vaikka järjestäjät joutuivat välillä kiristelemään hampaitaan sopu säilyi hyvin. Meillä oli hieno porukka. Mukana oli sekä aivan uusia että – ei niinkään vanhoja vaan – jo kokeneita opiskelijoita, jotka tulivat hyvin juttuun keskenään. Mvr-kerholaiset ja akvalaiset juttelivat toisilleen aivan muina miehinä. Eväsleivät ja –viinitkin jaettiin kuin silloin joskus – silloin, kun akveduktit vielä rakennettiin kivistä.

Vesi- ja maarakennusalalle valmistuva diplomi-insinööri tarvitsee monenlaisia tietoja ja taitoja. Hänen tulisi tietää kuinka Slovenian pääkaupungin nimi kirjoitetaan ja kuinka leveä on Tonava alittaessaan Vapauden sillan Budapestissa. Italian kielellä pitää osata sanoa: ”Mitkä tissit!” ja unkariksi kohottaa maljaa virkkamatta mitään. Jokaisen suomalaisen opiskelijan pitäisi päästä pitkälle ekskursiolle ainakin kaksi kertaa, osallistujana sekä järjestäjänä. Meidän matkamme mahdollistettiin sitkeällä työllä, hyvillä hermoilla yhteishengellä ja euroilla, joista lausumme nyt yhteen ääneen suuret kiitokset tukijoillemme:

Suuret Kiitokset!

Maa- ja vesitekniikan tuki r.y.
 Niska & Nyssönen Oy
 E.M. Pekkinen Oy
 Helsingin Vesi Oy
 SCC Viatek Oy
 Sito Oy
 SRV Viitokset Oy
 Suomen Rakennusinsinöörin Liitto RIL r.y.

Kiittää:

Hannele Ahponen, Anna Arosilta, Annina Havinen, Maria Heiskanen, Mikko “hiiri labyrintissa” Hilli, Matti Karttunen, Marko “San Kepu” Keskinen, Kirsi “korkkari” Koivisto, Jarkko ”kuka maksaa ja mitä maksaa” Koskela, Reetta Kuronen, Saara Lehtonen, Susanna “päin puuta” Leinonen, Tiina Mäkinen, Matti Neuvonen, Piia Rahikainen, Timo Ranta-Pere, Tarmo “paikallinen tosi rikas kuuluisa julkkis, jos junalakko jatkuu pitkään” Savolainen, Ville Suhonen, Hanna “Aikuinen nainen” Tantt, Maarit Toropainen, Mari Tuhola, Anu Turunen, Federico “italialaisista junista tykkääjä” Varalta, Olli-Matti Verta ja Jussi Väisänen

